

Olympiáda v českém jazyce

Ústřední kolo 39. ročníku Olympiády v českém jazyce se konalo od 21. do 27. 6. 2013 v chatové osadě mezi Blatenkou a Lažánkami v jižních Čechách. Všichni, ať už z kategorie základních nebo středních škol, jsme byli rozděleni do čtyř pracovních skupin (zkráceně prsk) podle krajů, které reprezentujeme: Sever, Jihovýchod, Severozápad a Středozápad. Každý prsk měl svého vedoucího - prskavku.

O závěrečném umístění rozhodoval počet bodů za každý z pěti úkolů - dvě slohové práce, dva úkoly týkající se gramatiky a mluvní cvičení. Některá témata nám dala docela zabrat, například to na první slohovou práci. Měli jsme se vcítit do role člověka, který našel na kraji silnice osobu v bezvědomí, jak leží na kole, na dlaních má hnědé skvrny a v kapse lupu, kostku cukru, tři šroubky a elektrickou zkoušečku. Největší problém měli všichni s elektrickou zkoušečkou - většina z nás totiž nevěděla, co to je, a porota nám to odmítala říct. A tak se stalo, že se v několika slohových pracích objevil popis "neznámého předmětu", který v některých případech vypouštěl kyselinu a v jiných byl zase nebezpečnou zbraní hromadného ničení. To jsme pak koukali, když nám jeden z porotců ukázal tu neškodnou krabičku. :)

Mluvní cvičení měla nejdříve starší kategorie, dostali téma "Co bych dělal/a, kdyby zítra začalo sněžit". To jim naše (mladší) kategorie opravdu záviděla - museli jsme totiž po tříminutové přípravě minutu mluvit na téma "Šumava včera a dnes". To bylo pak v chatkách klení a rozhovorů typu "Můj bože, to jsem to zase jednou pořádně zvrzala"!

Druhá slohová práce dostala název „Jak jsem potkal V/vydru“. Byli jsme totiž na výletě na Šumavě a šli jsme po Naučné stezce Karla Klostermanna podél řeky Vydry.

Po hodnocení každého z úkolů následovalo tzv. vlídné slovo poroty, které však nebylo vždy vlídné. Šlo o komentář k pracím a upozorňování na nejrůznější (většinou dost vtipné) chyby. Lhala bych, kdybych tvrdila, že nikdy neřekli nic z mých slohových prací.

Ve volnu, kterého jsme měli celý týden požehnaně, hráli někteří z nás na hřišti volejbal a jiní zase vymýšleli noviny nebo večerní program se scénkou, který musel mít každý prsk. Ostatní pracovali na soutěžních úkolech nebo si četli, čtenářů tu přece bylo víc než dost.

Po vyhlášení a rozdávání cen jsme všichni vzdychali nad úžasnou večerí připravenou formou švédského stolu a paní kuchařce jsme za její dílo řádně poděkovali.

Někteří si tu našli nové kamarády z různých koutů Česka a ti, kteří se neumístili na prvních deseti místech, nemuseli být zklamaní, protože neexistovalo horší místo než jedenácté; o to se dělilo víc než dvacet soutěžících. A i přes to, že nám kromě prvního dne skoro pořád přšelo a byla na červen neobvyklá zima, myslím si, že si všichni ten očejácký týden užili.

Michaela Krupová